

Bella ciao, per Montse Castellà

La cantautora tortosina reflexiona sobre la negativa de Laura Pausini a cantar "Bella ciao" al programa de televisió 'El hormiguero'

Montse Castellà | Juan Miguel Morales

Laura Pausini va ser entrevistada per Pablo Motos al programa *El hormiguero* (A3), en una conversa amb diversos artistes que fan de jurat al programa *La Voz*. En un moment donat, els convidats jugaven a cantar temes ben variats a partir d'una paraula que algú proposava, però ella va manifestar que no volia entonar la melodia del "Bella ciao" perquè era, literalment va dir, "una cançó molt política". Ahà! Normalment, quan una persona diu que no és ni de dretes ni d'esquerrres sol ser dels primers. I si no n'és tant, llavors tampoc és de rebut posar-se de perfil. De vegades no posicionar-se també és posicionar-se.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=4CI3lhyNKfo>

L'artista va voler explicar-se després amb un comunicat que més aviat va embolicar encara més la troca, perquè justificar una patinada dient que ni sí ni no ni tot lo contrari té poca credibilitat i contribuïx a marejar la perdiu. A més, la seua relliscada va ser aprofitada de seguida pel dirigent polític d'extrema dreta d'Itàlia Matteo Salvini que va fer una piulada en què agraïa a l'artista no haver volgut cantar la cançó (que segons qui t'aplaudisca...). I al cap de pocs dies vam saber que la tercera economia de la Unió Europea seria governada per tres personatges que tampoc mai no entonarien "Bella ciao": Meloni, Berlusconi i el mateix Salvini.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=0-3h5fGyT5o>

Durant l'entrevista, la cantant italiana no només va evitar taral·lejar l'himne de la lluita dels partisans del seu país contra el nazisme, sinó que va fer callar els altres convidats, que ja l'estaven interpretant a cor què vols i fent aplaudiments al ritme de les famoses estrofes. Muts i a la gàbia al

gest del dit índex de **Pausini**, que els va silenciar. Ella, des d'un lloc benestant -que és cert que s'ha guanyat a pols amb treball i talent- va, metafòricament, acotxar el cap. I és una llàstima, perquè ella, que no s'hi juga res i ho té tot fet, es podria permetre aixecar una bandera per les llibertats i aprofitar l'altaveu de la fama per a defensar la democràcia amb una cançó emblemàtica.

Este fet, que podria ser anecdòtic, o no tant, faria menys mal a la vista si no fos perquè en estos moments vivim un auge del feixisme arreu d'Europa i també una revolució de les dones iranianes pels seus drets més elementals. Mentre el règim islàmic d'este país va assassinar la jove kurda de 23 anys Mahsa Amini per portar mal posat el hijab i va usar la repressió per a sufocar la revolta al carrer, dues dones anònimes, músiques, han penjat a xarxes socials un vídeo on se les veu interpretant el "Bella ciao" amb la guitarra i cantant en llengua farsi. A cara descoberta. A veu plena. Sense el vel. Cabells solts i mirada ferma. Dues dones jugant-se la vida per cridar que ja n'hi ha prou. Alçant lo cap que altres amaguen.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=0DU9DzuV3GU>

Un altre exemple de valentia el trobem en los jugadors de la selecció de futbol de l'Iran, que en un partit recent van aparèixer al camp amb la jaqueta del xandall posada. Van escoltar lo seu himne nacional vestits així per a ocultar l'escut de la samarreta de sota, l'escut del seu país que maltracta les dones. Segurament ja no s'hi val a dir que "No passaran", perquè ja han passat, però, com a mínim, desemmascarem-los, anomenem-los pel seu nom i prou de sintagmes nominals eufemístics que usen la paraula centre per a camuflar allò que denunciava la cançó que mai no hauríem de dixer de cantar. Resistència antifeixista. Sempre.